27. augusta 2022

Meditačný obsah č. 153:

Pomyslime celkom jednoducho na ľudskú budúcnosť s predstavou, že vzniknú čestnejšie vzťahy a prirodzene skromné formy života spoločenstiev. Štát by bol tiež spoločenstvom a je ľahké pochopiť, že by sám seba zničil, keby projektoval vlastnú neschopnosť na iné krajiny.

Ako to však vyzerá u každého jednotlivca s jeho väzbami, ktoré boli oslovené v minulom meditačnom liste? Nie je to práve to neviditeľné a nepomenované puto v každom jednotlivcovi, ktoré túži po krajšej budúcnosti a mierovejšej spoločnosti, keď sa chce cítiť lepšie akceptovaný a prijatý so svojím telom a osobným blahom? Je prospešné, keď rozlišujeme, či ideál budúcnosti je slobodne myslený pre kultúrne blaho veľkého celku, alebo či po ňom človek túži len z vlastnej osobnej ustráchanosti.[1]

Môžeme výstižne sformulovať nasledovnú vetu:

Tam, kde sú osobné strachy zakalené egom,
kedysi jasné oči oslepnú.

Ten kto sa nachádza na meditačnej ceste, musí to malé osobné a lipnúce myslenie, ktoré s túžobným zápalom prahne po krajšej budúcnosti, nielen prekonať, ale musí si ho dokonca celkom zakázať. Nech táto činnosť nie je nátlakom, ale nevyhnutnou a rozumnou iniciatívou konať. Ak panujú väzby, človek by ich nemal dávať do stredu pozornosti, ale mal by si zvoliť vyšší zmysel života.

Človek sa musí naozaj vychovať k tomu, že si dá každý deň predsavzatie, aby myslel jasné myšlienky s obsahom a aby ich privádzal na cestu k uskutočneniu. Nátlaky vzniknú iba vtedy, ak pochádzajú z potenciálu väzieb vlastného ega, ale nikdy nepochádzajú z predsavzatej morálne vysokohodnotnej myšlienky. Preto sa pri nasledujúcej meditácii môže človek podrobne

preskúmať, či svoje vedomie vedie z odvážnej jasnosti v myšlienke s určitým obsahom alebo či ho zveruje náhode alebo fyzickým podmienkam. Každý jednotlivec môže vytvárať budúcnosť, ak tieto súvislosti dostatočne sformuje do predstavy. Ak to ale neurobí, budúcnosť ho bude postihovať všetkými možnými primeranými ranami osudu.

Poznámka:

[1] Talianske sloveso „privare" znamená niečo ako „pozbaviť, ukoristiť". Z tohto slova vzniklo prídavné meno „privátny". Keď si človek želá iba kvôli sebe nejaké dobro pre spoločenstvo, je to v istom zmysle akoby okrádal myšlienku, tým, že si ju privatizuje a tajne si na ňu nárokuje, akoby ju zotročoval. Celok potom nie je ovplyvňovaný priaznivo a morálka sa nekladie na najvyššie miesto ľudského bytia, ale existenciu determinuje údajné „dobrá" vôľa, chcenie osobnej existencie a dokonca možno aj čisto egoistická túžba. Väzby sú často plíživé a zákerné. Žiadnu čakru, predovšetkým srdcovú čakru, nie je možné rozvinúť na základe skrytých väzieb.

meditácie č. 150-151-152 < späť zoznam meditačných obsahov vpred > meditácia č. 154